

som det i lige Grad er begges grundlovs-
mæssige Pligt at søge tilveiebragt". Nu veed
jeg ikke, om det ærede Mindretal dermed lægger
Eftertryk paa Ordet „søge“, thi saa er der ikke
Noget, der giver Anledning til Polemik. Søge
kan man jo nemlig altid, men det, hvorpaa det
kommer an, er, at man søger saaledes, at man
kan finde, eller saaledes, at man er sikker paa
aldrig at finde. Denne Udtalelse minder mig
ialtsald om den Udtalelse, der er kommen anden-
stedsfra om Pligten at tilveiebringe en Finants-
lov, og saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at det
er dog en egen Sag i vore Dage, da Grund-
loven indeholder saa mange Pligter, som man
tager sig det saa let med, at opstille en Pligt,
som ikke findes; thi der er ingen Pligt for Thing-
ene til at tilveiebringe en Finantslov; der er
overhovedet ikke saa meget Tale om Pligter i
Grundloven. Det er Tale om en Nødvendighed
for Regjeringen til at staffe sig en Finantslov,
idet der er et Forbud mod at bruge Penge, som
ikke ere bevillgede, og et ubetinget klart og utve-
tydigt Forbud mod at opkræve Statter, naar Fi-
nantsloven ikke er vedtagen; men den Pligt for
Thingene at faae tilveiebragt en Finantslov, slyk-
des udelukkende en senere Tids fri Fantasi. Det
staar ikke i Grundloven, og hvorsor findes det
ikke i Grundloven? Gaaft simpelt, fordi det al-
drig har været Grundlovens Villie at sætte Lo-
kammerstyret ved Etableringen af en saadan
Pligt. Dersom Grundloven havde villet det,
havde den naturligvis indsat en Bestemmelse om
en metanist Afgjørelsesmaade gennem Fælles-
udvalg eller Fællesafstemning i Thingene; men
det har den udtrykkelig ikke gjort, og hvorsor har
den ikke gjort det? Det er ikke af Forglemmelse,
men fordi den ikke har villet det, fordi det har
været Grundlovens Mening, at den har villet
havde Thingenes absolute Veto, og det var Noget,
man i 1849 og 1866 gjorde, ikke i Favør af
dette Thing, men tværtimod for at styrke det kon-
servative Element, idet man frygtede for, at det
skulde blive overfløjet af Majoriteten ved enhver
metanist Afgjørelse. Jeg skal ikke komme nærmere
ind paa Landstingets Fremstilling af denne Sag;
jeg antager, at det ærede Mindretal kjender den;
thi der findes en længere Udvikling deraf i det
Blad, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns
5te Valgtreds (Gops) er ansvarlig Redaktør for.
(Mødsigelse af G. o. o. s.). Na! Det ærede Med-
lem er ikke ansvarlig Redaktør, men det ærede
Medlem har dog paa Grund af sin Stilling den
Pligt, idetmindste engang imellem at læse dette
Blad. Jeg antager altsaa, at han og hans nær-
meste Venner kjende dette Blads Indhold. Der
findes en meget god og smuk Fremstilling af,

hvorledes det er lige stik imod Grundlovgivernes
Mening at etablere en saadan Pligt, at der tvært-
imod er viist den inderligste Omhu for at hævde
for begge Thing absolut Veto, for at styrke det
konservative Element. Jeg vil ialtsald tilraade,
at man, naar man vil etablere en Pligt, sørger
for i sine Blade ikke at etablere det modsatte
Princip; thi saaledes gjør man, naar man baade
vil have en Pligt til at tilveiebringe en Finants-
lov og en absolut Ret til at sige Nei. Nu siger
gaaft vist den høitærede Konseilspræsident, efter
hvad jeg har set af Forhandlingerne i Landsting-
et, at det er en farlig Bei at komme ind paa,
at hævde hvert Things absolute Veto; thi, siger
den høitærede Konseilspræsident, hvis denne Ret
bruges af begge Thing mod hinanden — saaledes
tror jeg, at Ordene falbt, jeg har det ikke her
ved Haanden — vil det ikke kunne gaa, thi saa
vil Maskineriet gaa itu. Men mod hinanden
indsjer jeg ikke, hvorledes det kan gaa; thi det
forekommer mig, at, naar begge Thing sagde Nei
til disse Bevillinger, kunde Maskineriet ikke gaa
itu, men saa vilde der komme en overordentlig glæde-
lig og behagelig Løsning ud af det, idet de saa
vare enige om, at der Intet bevillgedes. Men
den høitærede Minister mener vel, at, naar Thing-
ene brugte deres Ret saaledes, at det ene Thing
forlangte en Bevilling, og det andet sagde Nei,
saa gif Maskineriet itu. Ja, det er rigtigt.
Men saa var der ikke Tale om Brug af Vetoet
uden for det ene Things Vedkommende. Retten
til at kræve og forlange, gjør den meget ærede
Regjering og Landstinget nu gjældende mod os;
men Brug af Vetoet ville vi udelukkende gjøre.
Vil man blot anerkjende vor Ret til abso-
lut Veto, saa er Striden endt i samme
Diebit. Men for Øvrigt vil jeg sige, at al
den Tale om, at Maskineriet gaar itu, hvad er
det? Det er jo forudset i Grundloven, hvorledes
det saa skal være; den Tale er jo slet ikke Noget,
vi behøve at blive saa angstelige ved, thi det er
jo lovbestemt, at saa ster der ikke Andet, end at
Skatterne ikke opkræves; naar Maskineriet gaar
itu, maa Regjeringen regjere uden Skatter. Det
vedkommer strengt taget ikke Folkethinget, det er
Noget, Regjeringen maa tage under Overveelse;
den maa se, om den kan gjøre det, og overveie,
hvorledes den vil bære sig ad dermed. Nei, jeg
tror, at, naar vi skulle til at undersøge, hvad der
virkelig ligger bag denne Strid, maa vi se paa
Forholdene, som de have udviklet sig. Den høie
Regjering har tjoer reist tre Forlangender — hvor-
for den har reist dem, maa Guderne vide; den
havde ikke reist dem i Forveien, og disse tre For-
langender har der været ført en lang Strid om.
Resultatet er blevet, at Regjeringen er tjørt fast.